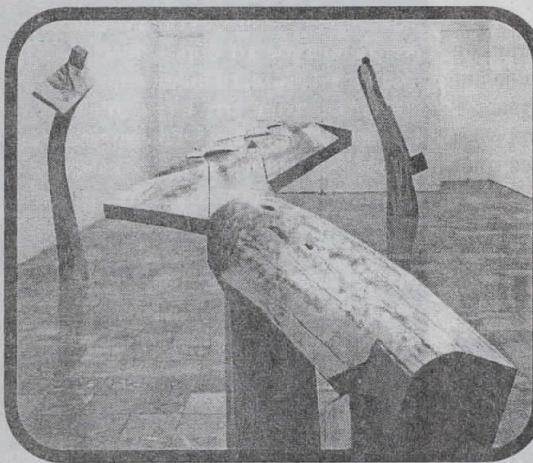

ПРИКАЗНИ И СОН

По повод самостојната изложба на Богоја Анѓелковски во Музејот на град Скопје

Во Музејот на град Скопје, на 28 октомври се отвори самостојната изложба на Богоја Анѓелковски, претставник на веќе средната генерација македонски уметници. Роден е 1963 во Гости-

варско, а Факултет за ликовни уметности завршил ѝ во Скопје, 1987, отсек вајарство, во класата на Стефан Маневски. Станува збор за трета самостојна изложба на овој талентиран скулптор, по речиси цела деценија од последната, а резултат за тоа е или затворената средина во која живее и твори авторот (Гостивар) или неговата скромност и желба за добро осмислување на секој проект кој го реализира.

Богоја Анѓелковски се појави на македонската ликовната сцена во 1987 година со циклусот скулптури „Сведоци на едно постоење“. Таа се состоеше од скулптури изработени во железо, нагласени вертикални со минималистички белези, во вид на линеарен цртеж. Потоа 1994/95 тој изработи серија скулптури во кои од вертикални премина во хоризонтали, а студеното железо го замени со топлиот и питом материјал, дрвото. Во нив беше нагласена едноставната скулпторска композиција со апстрактни белези.

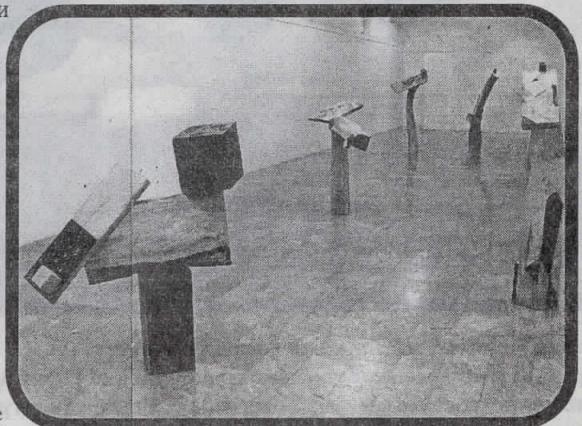
Најновата изложба на Анѓелковски се состои од седум скулптури во простор и дваесетина цртежи. Неговата актуелна интенција е комбинација од претходните две, т.е. вертикалата и дрвото. Скулптурите се динамични, составени од повеќе делови меѓусебно поврзани. Најчесто таа вертикална е грубо пресечена со рамна површина од дрво (правоаголни плочи) врз кои ги изведува, во вид на релејф, своите цртежи. Геометриските форми (коцката, триаголникот) обеени монохромно, најчесто со сина (ултрамарин) боја, како нагласен акцент постоја и досега, но само како релејф или полу-релејф испакнати од дрвената маса. Сега тие излегуваат, најчесто, целосно од структурата на подлогата и имаат удел во пластичноста на делото. Анѓелковски визуелниот ефект го дополнува со горене на одредени површини од скулптурите со што, на еден условен начин, ги „обојува“ скулптурите. Поради аспектот на динамичност на формите, се добива впечаток за нивна мобилност, но тоа не е случај бидејќи сите делови се меѓусебно поврзани.

Цртежите, кои се изложени на оваа изложба, се веројатно зачеток и надополнување на скулпторските размислувања. Тие се решени со нагласена едноставност, чистина и јаснотија во изразот. Можни се, но и условни, некои наговеснувања на сличност со цртежите на Матис, Кле и др. И тие се најчесто линеарно решени со молив или кумур на

хартија, со исклучок на одредени обеени акценти (коцката, триаголникот), оние истите кои се среќаваат и во скулптурите. Голем број од овие цртежи можат да се видат материјализирани врз рамните правоаголни површини на скулптурите.

За едноставноста (која е најтешка за сублимација) на уметникот мисла говори и еден стих од неговите песни: „Застанав на една точка и повлеков линија, навалена налево, навалена надесно, крила линија во круг претворив и со бојата на сонот го обоив.“

Насловот на оваа изложба е „Приказни и сон“, спрегата помеѓу сонот и јавето. Оваа спрега е мошне карактеристична и воочлива и во неговите скулптури, спрега на некоја косина или хоризонтала, спрега на силно акцентирани, обеени геометриски форми со изгорената но природна (или дообработена) структура на дрвото, спрега на динамичност и стратичност... Но оваа спрега на моменти е измешана, тоа се очиглено оние несвес-

ни моменти „дали е ова сон или јаве“. Сепак, треба да се види и доживее приказната на сонувачот или сонот на нараторот.

Ана ФРАНГОВСКА